

HÓSEÁS 10-14.

Lapozzunk Hóseás könyvének 10. fejezetéhez! Isten terve az életünkre, hogy gyümölcsöt teremjünk. Ézsaiás könyvének 5. fejezetében Isten Izráel népét egy szőlőskerthez hasonlítja, amelyet beültetett nemes szőlővel, körülvett kerítéssel, de a szőlőskert mégsem termett jó szőlőt. Ennek eredményeként pedig az Úr levette kezét a szőlősketről, ami végül elpusztult. Jóel könyvének első fejezetében Isten szintén a terméketlen szőlőskert képével élve jellemzi Izráel állapotát. Isten terve népének életére mindenkor az, hogy gyümölcsöt teremjen. Az Ige kifejezetten arra buzdít bennünket, hogy teremjünk sok gyümölcsöt. Jézus azt mondta: *„Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda (...) aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt”* (János 15:1-5). Látjuk, hogy ebben az igeszakaszban Jézus az egyházzal szól – Isten terve, hogy egyháza sok gyümölcsöt teremjen. Izráel viszont, mivel nem termett jó gyümölcsöt, nem töltötte de azt a szerepet, amit Isten népként neki kirendelt. Ennek eredményeként pedig Izráelt hamarosan elpusztítják ellenségei, az asszírok. Isten tehát ezt a panaszt emeli Izráel ellen Hóseás könyvének 10. fejezetében: *„Buja szőlőtő az Izráel, a mely termi az ő gyümölcszeit”* – vagyis csak magának terem, másoknak nem. Semmi gyümölcsöző nem származott akkor Izráelből. *„Gyümölcsének sokasága szerint sokasította meg oltárait”* – ahogy egyre tehetősebbé váltak, gazdagságukat arra használták, hogy oltárokat építsenek hamis isteneiknek. *„Földének sokasága szerint jó sok oszlopot állított fel”* (1. vers – Károli). Isten jó földdel és jóléttel áldotta meg őket, de ők gazdagságukat arra használták, hogy hamis isteneknek emeljenek hamis oltárokat és oszlopokat.

„Csalárd a szívük” – az angol King James fordítás szerint pedig: megosztott a szívük. Hány embernek szintén ez a baja, hogy megosztott a szíve. Dávid is azért imádkozott a 86. zsoltárban, hogy teljes szívvel félhesse Istent. Olyan szívet akart, amely csakis és kizárólag Istenért dobogott, amely csakis és kizárólag Istenre koncentrált – őt akarta imádni és szolgálni. Sok emberrel az a baj, hogy megosztott a szívük. Jézus azonban figyelmeztet bennünket, hogy egyszerre nem szolgálhatunk két úrnak – Istennek és a mammonnak. Egyik felem Istent akarja szolgálni, a másik felem viszont a testies kívánságok után menne. Egyik fele igaz életet akar élni, a másik felem azonban csak belevetné magát a világ gyönyöreibe – ilyen a megosztott szív. Jakab elárulja nekünk, hogy az effajta hozzáállás az ingatagság jele. Addig pedig nem tudunk belelépni Isten legjobb tervébe az életünkre, amíg szívünk felemás. Az Úr ezt mondta a népnek Jeremiás prófétán keresztül: *„Megtaláltok engem, ha kerestek és teljes szívvel folyamodtok hozzám”* (Jer. 29:13). Azt hiszem, bölcsen tennénk, ha mi is úgy imádkoznánk, mint Dávid: *„Ó, Uram, segíts, hogy teljes szívvel féljem nevedet! Vedd el belőlem ezt a felemás szívet! Add, hogy teljes szívemmel téged kövesselek!”*. A nép szíve azonban megosztott volt. A magyar így fogalmaz: *„Csalárd a szívük, de most meglakolnak. Isten lerombolja oltáraikat, elpusztítja szent oszlopaikat”* (2. vers). *„Akkor*

majd mondják: Nincs nekünk királyunk, mert nem féltük az Urat, mit is tehetne értünk a király?” (3. vers). Jönnek majd az asszírok, a városok elpusztulnak, az oltárokat lerombolják, bálványaikat pedig elhurcolják. Az aranyborjút, amelyet az egész nép istenként imádott, Asszíria királya trófeaként viszi majd magával országába. Idővel pedig rádöbbennek majd, mindez azért történt, mert nem az igaz Istent imádták. *„Nagy szavakat mondtak, hamisan esküdtek, szerződéseket kötöttek, az igazság pedig olyan lett, mint a mezőn burjánzó mérges gaz”* (4. vers). Mivel megszegték az Istennel kötött szövetséget és hamis ígéretet tettek, amikor a szövetség megkötött, Isten kiönti rájuk ítéletét.

„A bét-áveni borjú miatt aggódnak Samária lakói” – a Bét-Áven nevet maga Isten adta Bétel városának, ahol egy nap aranyborjút állítottak föl, és az északi királyság minden lakójának meghagyták, hogy istenükként imádják azt. Lapozzunk csak kicsit vissza a történelemben! Salamon halála után fia Roboám lett egész Izráel felett a király. Amikor azonban komoly adókat próbált kivetni a népre, a tíz északi törzs fellázadt ellene, és ezt mondta: *„Mi közünk nekünk Dávidhoz? Nincs közösségünk Isai fiával! Térj sátraidba, Izráel, törődj, Dávid, a magad házával!”* (1Királyok 12:16). A tíz északi törzs tehát függetlenítette magát Roboám uralmától, mindössze két törzs maradt Roboám fennhatósága alatt. Az elszakadó tíz törzs így egy északi királyságba tömörült, őket Izráelnek nevezték, míg a két déli törzset együtt Júdának. Az északiak is választottak maguknak királyt Jeroboám személyében. Jeroboám azonban megijedt trónra lépése után: attól tartott, hogy ha az északi királyság lakói továbbra vissza-visszajárnak Jeruzsálembe, hogy a mózesi törvények értelmében ott imádják Istent, idővel elpártol tőle a szívük, és újra hűséget fogadnak majd Roboámnak, és Dávid országának. Jeroboám ezért aranyborjút készíttetett és Bételben helyezte el, ahol oltárt is építtetett neki, majd így szólt a néphez: *„Eleget jártatok már Jeruzsálembe! Itt vannak isteneid, ó Izráel, akik kihoztak téged Egyiptomból!”* (1Királyok 12:28). Jeroboám ezzel bevezette az aranyborjú imádatát Jeruzsálemben – mégpedig Bételben, amelyet később maga az Úr nevezett el Bét-Ávennek. Az „áven” kifejezés a héberben gonoszságot jelent, a „bét” kifejezés pedig házat. De vizsgáljuk csak meg a „bétel” nevet is! A „bét” továbbra is házat jelent, az „el” pedig Istent. Vagyis a Bétel jelentése Isten háza, míg a Bét-Áven a gonoszság házát jelenti. Isten tehát megváltoztatta Bétel nevét Bét-Ávenre, mert Isten szemében Bétel többé nem Isten háza, hanem a gonoszság háza volt – a nép tette azzá. *„A bét-áveni borjú miatt aggódnak Samária lakói. Meggyászolja azt a nép, jajgatnak miatta a bálványpapok, mert odalett dicsősége”* (5. vers). *„Azt is elviszik Asszíriába”* – az aranyborjút, amit készíttetek és istenként imádtak - *„ajándékkul a nagy királynak. Szégyenbe jut Efraim, szégyent vall tervével Izráel!”* (6. vers). *„Elpusztul Samária, királya olyan lesz, mint a forgács a víz színén! Elpusztulnak a bét-áveni áldozóhalmok, ahol Izráel vétkezik, gaz és bogánccs növi be oltárait. Azt mondják majd a hegyeknek: Takarjatok el! – a halmoknak pedig: Omoljatok ránk!”* (7-8. vers). El fog jönni Isten ítélete. Pogány istenimádatuk helyszínét gaz és bogánccs növi be. Az emberek pedig az asszírok

támadásától rettegve a szikláknak és hegyeknek könyörögnek majd, hogy omoljanak rájuk és oltsák ki életüket. A történelmi feljegyzésekből tudjuk, hogy az asszírok rendkívül kegyetlen emberek voltak – olyannyira, hogy amikor körülfogtak egy várost, a városlakók inkább tömegesen választották az öngyilkosságot, mint a asszír fogságot. Az asszíriaiak ugyanis nagy előszeretettel csonkították meg foglyaikat – kitépték nyelvüket, kiszúrták szemüket és megcsonkították a testüket, így mindig hatalmas rettegés kerítette hatalmába azokat, kiket az asszír fogság veszélye fenyegetett. Ezért kiált majd ez a nép is a hegyeknek, hogy omoljanak rájuk és őrizzék meg őket az asszírok kínzásától. Amikor ezt olvassuk, szinte önkéntelenül is eszünkbe jut a Jelenések 6. fejezete, amelyben a hatodik pecsét feltöréséről is olvashatunk. A hatodik pecsét feltörését hatalmas katasztrófák követik majd, amelyeket Isten az ő ítéleteként bocsát a földre – meteorit esőkre kerül sor, a csillagok pedig lehullanak az égről, *„ahogyan a fügefá hullatja éretlen gyümölcsét, amikor nagy szél rázza”* (Jel. 6:13). A nap elsötétül, a telihold pedig olyan lesz, mint a vér. Az Igében azt olvassuk, hogy azokban a napokban így kiáltanak majd az emberek a hegyekhez és a sziklákhöz: *„Essetek ránk, és rejtsetek el minket a királyi trónuson ülő arca elől, és a Bárány haragja elől, mert eljött az ő haragjuk nagy napja, és ki állhat meg?”* (Jel. 6:16). Itt Hóseás könyvében megint csak azt látjuk, hogy amikor Isten kiönti az ítéletét, az emberek megpróbálnak majd elrejtőzni előle – de amikor Isten ítélete eljön, az emberek rájönnek majd, hogy nincs hova bújniuk.

„Gibeá óta vétkes vagy, Izráel!” – ha visszalapozunk Izráel történetében, ha jól emlékszem, Gibeá az a Benjámin törzsének területén fekvő város volt, ahol egyszer megállt egy férfi, aki Betlehemből tartott hazafelé. A város férfiai azonban bekopogtak ahhoz, akinél vendégeskedett, és követelték kiadatását, hogy a férfivel hálhassanak. Nagyon hasonlít ez a történet a Bírák könyvében arra, amiről Sodomát és Gomorát illetően is olvashattunk. Komoly bajba is került miatta Benjámin törzse – a többi törzs megtámadta és legyőzte őket, sőt azt is megfogadták, nem engedik, hogy leányaik egy Benjámin törzséből valóval házasodjon össze. Benjámin törzse bizony csaknem teljesen elpusztult bűne miatt. Itt Gibeában győzték le őket, az Úr pedig azt mondja Hóseásban - *„Gibeá óta vétkes vagy, Izráel!”*. Ez még abban az időben volt, amikor a nép belépett a földre – a bírák idejében, amikor még nem volt királyuk. Benjámin akkor szörnyű módon vétkezett Gibeában. *„Ellenem lázadtak ott, de majd eléri őket Gibeában a háború a gonosz emberek miatt. Megfenyítem őket tetszésem szerint, összesereglenek ellenük a népek, és megbűnhődnek kettős bűnükért”* (9-10. vers). *„Efraim betanított üsző, szeret gabonát nyomtatni. Én megkímélem szép nyakát, de majd igába fogom Efraimot, Júda szántani fog, Jákób meg boronál”* (11. vers). Majd ezt mondja az Úr a népnek: *„Vessetek magatoknak igazságot, akkor hűséget arathattok!”*. Minden ember vet valamit az életében. Az Úr pedig figyelmeztet bennünket, hogy amit vetünk, magunknak vetjük. Agyunk olyan, mint egy számítógép – minden nap beprogramozzuk azzal, amit beletáplálunk. És bizony ugyanúgy, mint egy komputer esetében – a mi fejünkben is az tör elő, amit

előzetesen beletápláltunk. Ezért is kell odafigyelnünk arra, mit táplálunk bele. Ha romlottságot táplálunk bele agyamba, romlottságot is tör majd elő belőle. Pál a következőket mondja Galatákhöz irt levelében: *„Ne tévelyegjétek: Istent nem lehet megcsúfolni. Hiszen amit vet az ember, azt fogja aratni is”* (Gal. 6:7). Pál itt arra utal, amit gondolatainkba elvetünk: *„mert aki a testének vet, az a testből arat majd pusztulást, aki pedig a Léleknek vet, a Lélekből fog aratni örök életet”* (Gal. 6:8). Nagyon is fontos, mit vetünk el az agyunkba. Jó, hogy itt vagytok ma este. Jó, hogy Isten Igéjét hintitek el lelketekben, mert így a Lélekből tudtok majd aratni életet. De az élet számos lehetőséget kínál arra is, hogy a testünknek vessünk. Hiszen ezt látjuk mindenütt magunk körül, sőt meg is tapasztaljuk, ahogy egyre több demoralizáló hatás ér bennünket a világban. Gondoljunk csak arra, mivé vált napjainkra a szexualitás és a női test – gondoljunk a reklámokra, az óriásplakátokra. Ez bizony nehéz. Imádkoznunk kell, hogy Isten valahogy tisztítsa meg az elménket mindattól, amit önkénytelenül is látunk magunk körül. Még csak nem is kell keresnünk – egyszerűen csak ott van. De ha a testemnek vetek, a testből aratok majd.

Az Úr viszont ezt kéri tőlünk: *„Vessetek magatoknak igazságot, akkor hűséget arathattok!”*. *„Szántások föl új szántóföldet”* – az angol pedig így fogalmaz: *„Szántások fel újra az ugaron hagyott földet!”*. Az ugaron hagyott föld gyakran megkeményedett, hiszen nem művelték meg. Mivel időszakosan nem lazították meg a földjét, a talaj a sok eső hatására egyre keményebb lett, így hiába kel ki benne a mag, nem fog tudni gyökeret eresztetni. Előbb újra fel kell lazítani a földet. Isten is ez mondja ebben az igeszakaszban: *„Lazítsátok fel szívetek talaját, hogy Isten Igéje, a mag, ismét gyökeret ereszthessen életetekben!”*. *„Mert ideje, hogy keressétek az Urat, míg majd eljön, és hullatja rátok az igazság esőjét”* (12. vers). Itt van végre az ideje, hogy egy emberként keresse népünk az Urat! A mi nemzetünk is vesztébe rohan. Ugyanazok a jelek mutatkoznak ma a mi nemzetünkben Amerikában, mint amik Izráel és Júda bukását eredményezték. A mi nemzetünk is a pusztulás szélén áll! Izráelhez hasonlóan eleinte mi is Istenre építettük nemzetünket. De ahogy Izráel, idővel mi is elfordultunk az élő igaz Istentől. Nemzeti szinten, a bíróságokon meghozott ítéletekben, a törvényhozásban – Istent fokozatosan kiszorítottuk a közéletből, a tantervekből. Egy egész nemzet utasította el azt az Istent, aki megerősített bennünket. de mi is olyanok vagyunk, mint Izráel: nem maradhatunk életben, ha nem Istenre támaszkodunk. Isten így folytatta: *„Bűnösen szántottatok, álnokságot arattatok, ettétetek a hazugság gyümölcsét. Bizony, a magad tetteiben és sok harcosodban bíztál”* (13. vers). *„De zendülés támad néped körében, minden erődítményed elpusztul, ahogyan Salman elpusztította Bét-Arbélt, amikor a csatában az anyákat gyermekeikkel együtt mészárolták le”* (14. vers). *„Így bánnak el veletek Bételben szörnyű gonoszságotok miatt. Hajnalra menthetetlenül elpusztul Izráel királya!”* (15. vers).

Isten így folytatja a 11. fejezetben: *„Még gyermek volt Izráel, amikor megszerettem, Egyiptomból hívtam ki fiamat”* (1. vers). Ez az igevers Máté evangéliumában is visszaköszön, mint egy arra vonatkozó

prófécia, hogy Jézus még csecsemőkorában elviszik Egyiptomba. Biztosan emlékeztek, hogy amikor a napkeleti bölcsek Heródesnél érdeklődtek, hol kell megszületnie a Krisztusnak, Heródes az írástudókhoz fordult, és megtudta, hogy az Írások szerint Krisztusnak Betlehemben kell megszületnie. Heródes el is küldte a napkeleti bölcseket Betlehembe, ahol megtalálták a fiatal anyát gyermekével: leborultak előtte, imádták Jézust, és aranyat, tömjént és mirhát raktak lábai elé. Ne feledjük azonban, hogy amíg a napkeleti bölcsek Betlehemben tartózkodtak, szólt hozzájuk az Úr. Korábban, Heródes udvarában, az uralkodó ezt az utasítást adta a bölcseknek, mielőtt elindultak Betlehembe: *„Menjete el, szerezzetek pontos értesülést a gyermekről, mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra hogy én is elmenjek, és imádjam őt!”* (Máté 2:8). Heródesnek természetesen esze ágában sem volt a gyermeket imádni. Heródes egy gonosz, vérszomjas és paranoiás király volt – folyton attól rettegett, hogy valahol valakik épp egy összeesküvést tervezgetnek ellene. A feleségét is megölette, mert azt hitte, része egy összeesküvésnek. Megölette fiait is. Az a mondás járta akkoriban, hogy biztonságosabb Heródes disznójának lenni, mint tulajdon fiának, mert annyira rettegett, hogy megfosztják őt hatalmától. Hozzá kell tennünk, hogy Heródes mindemellett bámulatos dolgokat építtetett. Ha ma ellátogatsz Izraelbe, még mindig láthatod azokat a hatalmas, impozáns, teljességgel észbontó építményeket, amelyeket Nagy Heródes parancsára emeltek. Gondoljunk csak Heródes palotájára, a Masszadára, vagy Jeruzsálem városfalának azokra a részeire, amelyeket Heródes építtetett. Hatalmas építkezési munkálatokat folytattak Nagy Heródes idejében, és az eredmény lenyűgöző – óriási, impozáns építmények. Heródes építtette többek között Cézárea városát is. A hatalmát viszont mindennél jobban féltette, és mivel senkiben sem bízott, mindig mindenkit megöletett a környezetében. Veszélyes dolog lehetett Heródes belső köréhez tartozni – az ember hamar elveszíthette a fejét! Amikor tehát a napkeleti bölcsek meglátogatták Heródest, megkérdezték tőle, hol kell megszületnie a zsidók királyának – ez volt Krisztus címe: a zsidók királya. Meséltek Heródesnek a csillagról, amit követtek, Heródes pedig elküldte őket Betlehembe azzal az utasítással, hogy ha megtalálják a gyermeket, őt is értesítsék, hogy ő is leborulhasson majd előtte. Mindeközben természetesen már a csecsemő meggyilkolását tervezgette. Amikor a napkeleti bölcsek Betlehembe értek, az Úr figyelmeztette őket, hogy hazafelé tartva ne álljanak meg Heródes udvarában, az Úr angyala pedig figyelmeztette Józsefet, hogy fogja az édesanyját és a csöppséget, és meneküljön velük Egyiptomba. Ezután Máté ezt az igeverset idézi Hóseás könyvéből: *„Egyiptomból hívtam el fiamat”* (Máté 2:15). Olvassuk csak el még egyszer ezt az igeverset. Azt tűnik elsődleges jelentésnek, hogy Isten az ő népéről beszél – még amikor gyermekek voltak, megszerette őket, és kihozta fiát Egyiptomból, vagyis kihozta a népet Egyiptomból, és bevitte őket az előre megígért földre. A Szentlélek által azonban, illetve Máté kommentárján keresztül, láthatjuk, hogy ez az igevers kettős jelentést hordoz, hiszen megjövendöli, ahogy Mária és József a csecsemő Jézussal elmenekülnek Egyiptomba, és Heródes haláláig ott is maradnak.

„Minél jobban hívtam őket, annál jobban távolodtak tőlem: a Baaloknak áldoztak, és a bálványoknak tömjéneztek” (2. vers). Amikor Izráel még gyermek volt, egy új bimbózó nép, Isten már akkor szerette őket. Kihozta őket Egyiptomból és elhívta őket, de őket elfordultak tőle és hamarosan már hamis isteneknek áldoztak. „*Pedig én tanítottam járni Efraimot*” – amikor picit voltak, megtanította őket járni. Kézen fogta őket, és nevelgette. „*De ők nem tudták, hogy én viseltem gondjukat*” (3. vers). Nem ismerték el, mekkora szerepet is töltött be Isten korábban a nép életében. Isten teremtette őket, ő táplálta, ő viselte gondjukat. Karon fogva taníttatta őket, hogyan kell járni. De ők nem ismerték el Isten segítségét – mint ahogy napjainkban a mi nemzetünk sem hajlandó felismerni, mekkora szerepet játszott Isten nemzetünk megszületésében és növekedésében. Isten így szólt: „*Emberi kötelekkel vontam őket, a szeretet kötelékével*” – mennyire szerette őket Isten – „*Úgy bántam velük, mint mikor valaki arcához emeli gyermekét: jóságosan enni adtam nekik*” (4. vers). Most azonban egyesek azt fontolgatták, inkább visszatérnek Egyiptomba, hogy megmeneküljenek az asszír támadástól. Isten kihozta őket Egyiptomból, és bizony mennyire szomorú, amikor azt latolgatjuk, visszatérünk ahhoz, amiből Isten egyszer már megszabadított bennünket. „*Nem tér vissza Egyiptom földjére, hanem AsszírIA lesz az ő királya, mert nem akarnak megtérni*” (5. vers – Károli). De nem térnek vissza Egyiptomba – ehelyett AsszírIA hódítja majd meg őket. „*Fegyver pusztít városaiban, véget vet a fecsegésnek, és megemészti őket terveik miatt. Népem megrögzötten elfordul tőlem. Hívják őt a Felségeshez, de senki sem mozdul*” (6-7. vers). A szívükben elfordultak Istentől, és makacsul más isteneket imádtak. Figyeljük csak meg, mennyire szívhez szólóan könyörög hozzájuk Isten. Bár hátat fordítottak neki, bár nem hajlandók elismerni, hogy ő az Istenük, és inkább más isteneket imádtak, Isten nem akarja elengedni őket. Mennyire szeret bennünket Isten! „*Hogyan adnálak oda, Efraim, hogyan szolgáltatnálak ki, Izráel? Hogyan adnálak oda, mint Admát, hogyan bánnék veled úgy, mint Cebóimmal? Megindult a szívem, egészen elfogott a szájalom*” (8. vers). „De hát hogyan is adhatnálak fel? Hogyan is engedhetnék el?” – mondja Isten. Majd így folytatja. „*Nem izzó haragom szerint bánok vele, nem döntöm újból romlásba Efraimot, mert Isten vagyok én, nem ember. Szent vagyok köztetek, nem indulatosan jövök*” (9. vers).

Majd itt az ígéret arra a dicsőséges eljövendő napra, amikor Isten visszahelyezi Izráelt kiemelkedő pozíciójába. „*Az Urat fogják követni, mert oroszlánként ordít majd, és ha ordít, remegve jönnek fiai nyugat felől*” (10. vers). Amikor Jézus Krisztus, Júda oroszlánja visszatér, felordít majd, mint egy oroszlán. Először alázatban jött el közénk szelíd bárányként, hogy önmagát adja áldozatul a világ bűneiért. Ézsaiás ezt írta róla: „*Mint a bárány, ha vágóhidra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját*” (53:7). Áldozati bárányként jött, hogy feláldoztasson a ki bűneinkért. De amikor visszatér, úgy jön majd, mint egy oroszlán, az állatok királya – győztesen, dicsőségben. „*És akkor meglátják az Emberfiát eljönni a felhőkön, nagy hatalommal és dicsőséggel*”

(Márk 13:26), és amikor megveti lábát az Olajfák hegyén, felordít majd, mint egy oroszlán. Alig várom már, hogy meghalljam azt az ordítást! Az Ószövetség több helyen is említést tesz erről a mozzanatról. Az egyikkel nemsokára találkozni is fogunk a Jóel 4:16-ban. Ott azt olvashatjuk, hogy felharsan az Úr hangja a Sionon – elordítja majd magát, mint egy oroszlán. A Jelenések könyvének 10. fejezetében pedig azt olvassuk, hogy amikor Krisztus visszatér a földre, egyik lábát a szárazföldön veti meg, a másikat pedig a tengeren, és ott áll majd egy nyitott könyvecskével a kezében. És akkor felharsan a kijelentés, a világ országai már az Úr országai, Jézus pedig felkiált hatalmas hangon, ahogyan az oroszlán ordít – írja ott az Ige. A Hóseás 11:10 tehát be fog teljesedni – beteljesüléséről a Jelenések 10-ben olvashatunk. *„Remegve jönnek Egyiptomból, mint a madár, és az asszír földről, mint a galamb. Letelepítem majd őket házaikba – így szól az Úr”* (11. vers).

12. fejezet: *„Hazugsággal fordult hozzám Efraim, Izráel háza pedig alattomosan. De Júda még Isten útján jár, a szentek népe állhatatos”* (1. vers). Az északi királyság tehát elfordult Istentől, ezért elpusztul. Júda egyelőre még hű Istenhez, de az ő hűtlenségük és ítéletük napja is közeleg. *„Efraim szelet hajszol, a keleti szelet űzi egész nap, hazugságot és erőszakot szaporít: szövetséget kötnek Assziriával, és olajat visznek Egyiptomba”* (2. vers). Úgy próbálnak megmenekülni Isten pusztításától, hogy szövetségre lép Assziriával, és olajat küld Egyiptomba. Mindez azonban mit sem ér. *„Pere van az Úrnak Izráellel, megbünteti Jákóbot, ahogy megérdemli, tettei szerint fizet meg neki”* (3. vers). Az Úr itt azt mondja Jákóbnak, hogy ítélet vár rá – most pedig a történelmi személyről, a hús-vér Jákóbról van szó, Ézsau testvéréről. *„Már az anyaméhben megcsalta testvérét, ereje teljében pedig Istennel küzdött. Küzdött az anygallal és győzött”* (4. vers). Ez az igevers abba az időbe kalauzol vissza bennünket, amikor Rebeka Ézsaut és Jákóbot hordta szíve alatt. Szörnyű terhessége volt, ezért az Úrhoz fordult, hogy megértse, mi történik méhében. Az Úr pedig így válaszolt neki: *„Kép nép van a méhedben – két különálló nép, egymástól különbözőek, ők harcolnak méhedben!”*. A két testvér – **kétpetéjű (fraternal twins)** ikrek -, egyre csak tusakodtak Rebeka méhében, pedig még meg sem születtek! Ezért volt annyira nehéz lefolyású Rebeka terhessége. Képzeljétek csak, milyen lehet, amikor két kissrác harcol az ember hasában! Amikor érkezett születésük pillanata, először Ézsau látta meg a napvilágot, és mivel szőrösen jött a világra, Ézsauanak nevezték, ami héberül szőröst jelent. Azután megszületett Jákób is, és még mindig harcolni akart. Szinte még világon sem volt, amikor megragadta előtte született testvére sarkát, mintha ezt mondaná: *„Én ugyan nem adom fel ezt a harcot!”*. Így hát Jákóbnak nevezték, vagyis sarkonragadónak. Később, amikor felcseperedtek, érkezett az idő, hogy édesapjuk Izsák kiossza az atyai áldást idősebb fiának, így megkérte, menjen, lőjön neki vadat, készítse el neki, ahogyan szereti, majd vigye be hozzá a sátorba, és akkor majd Ézsau megkapja az áldást. Jákób azonban Ézsauanak öltözött, miközben édesanyja gyorsan összeütött egy kis kecskegulyást, és úgy ízesítette, hogy vadhúsnak tűnjön, majd Jákób bevitte azt

édesapjához, aki idős korára már vak volt. Jákób meg is kapta Izsáktól a Ézsauak kijáró áldást. Az édesapa persze azt gondolta, Ézsaut áldotta meg, pedig az áldást Jákób kapta. Miután Jákób kiment édesapja sátrából, Ézsau is megérkezett a vadhússal, elkészítette azt, majd bevitte Izsákhoz a sátorba, és így szólt: „Apa, tessék! Hoztam neked vadhúst, ahogy kérted! Most kérlek áldj meg engem!”. Izsák viszont így válaszolt: „De hát már megáldottalak!”. „Jaj ne, biztos a patkány öcsém keze van a dologban!”. Ézsau akkor sírásra fakadt, és könyörögve kérte Izsákot, hogy áldja meg őt. „Hát nekem semmi sem maradt? Áldj meg! áldj meg!”. De Izsák így felelt: „Mindent odaadtam Jákóbnak, az áldást is ő kapta”.

Ézsau ezután egyedül azzal vigasztalta magát, hogy eltervezte, édesapja halála után megöli öccsét. Amikor édesanyja felismerte, mennyire gyűlöli Ézsau testvérét, Rebeka elküldte kisebbik fiát Mezopotámiába, saját családjához, hogy Ézsau ne állhasson bosszút rajta. Jákób Mezopotámiában beleszeretett unokatestvérebe, és megegyezett a lát édesapjával, hogy hét évnyi szolgálat után el is veheti őt feleségül. De a lány édesapja, Lábán, becsapta: Jákób ledolgozta a hét évet, és meg is tartották a menyegzőt – de mivel felesége arca el volt fátyolozva, csak másnap reggel vette észre Jákób, hogy nem szerelmét adták hozzá, hanem annak nővérét, Leát! Elviharzott hát Lábánhoz, hogy kérdőre vonja: „Mit tettél velem! Hiszen én Ráhelért dolgoztam hét éven át! Miért adtad akkor nekem Leát?”. „Nálunk az a szokás” – válaszolta Lábán – „hogyan előbb az idősebb testvérnek kell férjhez mennie. De ha hajlandó vagy további hét évet dolgozni nekem, akkor a másik lányomat, Ráhelt is feleségül veheted!”. Úgyhogy Jákób újabb hét évig robotolt, majd feleségül vette Ráhelt, és továbbra is Lábán házában szolgált, de most már előzetes megegyezés alapján a marhát és a juhok egy része az ő tulajdonát képezte. Jákóbot pedig gazdagon megáldotta Isten, és egyre tehetősebbé vált. Idővel látta Jákób, hogy unokatestvérei egyre irigyebbek rá, sőt még maga Lábán is, ezért elhatározta, hazatér szülőföldjére, mielőtt túl kellemetlenné válik a helyzet! Jákób tehát egy nap hazaindult családjával, háza népével és minden állatával. Felesége Ráhel azonban férje tudtán kívül magával vitte Lábán családjának háziistenét is. Amikor Lábán hazatért a mezőről, és Jákóbot kereste, tudomására jutott, hogy Jákób pár nappal korábban mindenével elindult hazafelé. Több se kellett Lábánnak, gyorsan összegyűjtött egy maroknyi csapatot, és azonnal Jákób nyomába eredt. Mielőtt azonban utolérte Jákóbot, az esemény előestéjén az Úr meglátogatta Lábánt, és megparancsolta neki, hogy egy ujjal se merjen hozzányúlni Jákóbbhoz, különben nagy bajban lesz! A következő nap utol is érte Lábán Jákóbot, aki végül a szemére vetette: „Hát nem elég, hogy elviszed leányaimat és a vagyont, és ráadásul még a háziistenemet is elloptad!”. Jákób nem tudta, hogy a háziisten Ráhelnél volt, ezért így szólt: „Rendben, ha megtalálsz, Lábán, viheted, és akinél megtalálsz, az nem maradjon életben!”. Lábán azonnal átkutatott mindent, mivel azonban Ráhel ráült a háziistenre, seholy sem találta. Nehéz helyzet állt elő, mert Lábán még mindig dühös volt, és bizony ha Isten korábban nem

figyelmeztette volna, valószínűleg rátámadt volna Jákóbra. Lábán be is vallotta ezt Jákóbnak: „Ha Isten nem figyelmeztetett volna előző éjjel, hogy hozzád ne érjek, most nagy bajban lennél, Jákób!”. Végül Jákób és Lábán meghúztak egy határvonalat, és megegyeztek, hogy többé egyikük sem lépi át kijelölt határt. Majd elköszöntek egymástól: „Míc pá!”. Egyesek ma is úgy használják ezt a kifejezést, mint egy kedves viszontlátásra-fordulatot. A „mic pá” kifejezés azt jelenti, az Úr tartson szemmel bennünket, amikor mi nem látjuk egymást! Igen, csodálatosan hangzik ez első hallásra, de ha kontextusában vizsgáljuk, Lábán itt a következőket mondja Jákóbnak: „Elviszed tőlem leányaimat, messze leszel, nem fogom tudni rajtad tartani a szemem, te pernahajder, pedig szerintem te becsapsz engem. Az Úr tartson szemmel bennünket, amikor mi nem látjuk egymást! Ha már én nem tarthatom rajtad a szemem, az Úr tartson szemmel téged!”.

Jákób épp kikerült ebből a feszült helyzetből, amikor hírt kapott, hogy testvére Ézsau tart feléjük 400 emberével. Jaj, ne! Vissza már nem fordulhatott, hiszen Lábánnal meghúzták a vonalat. Előre ment volna szívesen, de arról Ézsau közeledett, aki régesrég megfogadta, megöli Jákóbot, most pedig 400 emberrel egyenesen felé tartott! A Jabbók-gázlóhoz érve Jákób két táborra osztotta a vele levő népet abban a reményben, hogy ha Ézsau az egyik táborot megtámadja, a másiknak még lesz esélye a menekülésre. Családját átküldte a patak túlsó, remélhetőleg biztonságosabb oldalára, ő pedig ott maradt egyedül. Az Igében azt olvassuk, hogy ezután az Úr angyala tusakodott vele egészen hajnalhasadtáig. Jákóbnak nehéz napja volt, hiszen Lábánnal találkozott. Azt is tudta, hogy a következő nap is nehéz lesz, hiszen megérkezik Ézsau 400 emberével! Alaposan ki kel pihennie magát! De az Úr angyala egész éjszaka tusakodott vele. Egészen hajnalhasadtáig. Jákób harcos volt, kemény legény, és rendkívül találékony. Az ösztönösen találékony embereknek azonban gyakran nehezebb esik alárendelni magát Istennek. Egy olyasvalakinek, aki ura minden helyzetnek, mert minden problémára talál valami megoldást, gyakran nehezebb esik teljesen alárendelni magát Istennek. Ravasz, bölcs, ismeri az emberi természetet, így képes is az embereket manipulálni. Jákób eddig még mindig feltalálta magát. Eszébe mindig kisegítette a pácból. Így hát, amikor az Úrral tusakodott, nem akarta feladni a harcot – egész éjjel kitartott. A hajnal beálltával már látta az Úr, hogy nem bír vele, mert Jákób egyszerűen nem volt hajlandó feladni a harcot, ezért megütötte csípője forgócsontját, a felsőcombizmai pedig lényegében elsorvadtak – Jákób megnyomorodott. Az Úr ekkor így szólt Jákóbnak: „Bocsáss el, mert hajnalodik!”. Jákób azonban még mindig kapaszkodott belé, és így szólt: „Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz engem!”. Az Úr erre megkérdezte tőle, mi a neve. „Sarkonragadó” – jött a válasz. Isten pedig így szólt: „Nem Sarkonragadó lesz többé a neved, hanem Izráel – vagyis aki felett az Úr uralkodik!”. Aki felett az Úr uralkodik.

Első ránézésre úgy tűnik, mintha Jákób makacs kitartásával győzedelmeskedett volna az Úr fölött. De nem így történt. Hóseás könyvében olyan információkat találunk erről a történetről, melyeknek nem juthatunk birtokába, ha pusztán Mózes első könyvében található igeszakaszt tanulmányozzuk. Hóseás könyve mélyebb bepillantást nyújt nekünk Jákób tusakodásába az Úrral, így jobban megérthetjük, mi is történt akkor valójában. „*Már az anyaméhben megcsalta testvérét, ereje teljében pedig Istennel küzdött*” (4. vers). „*Küzdött az angyallal és győzött*” – *hogyan?* „*Sírva könyörgött neki*” (5. vers). Látjátok, amikor az Úr megérintette és megnyomorította Jákóbot, Jákób rádöbrent, hogy elfogyott az ereje, ez már túl sok – összetört Isten előtt, és sírva fakadt. Amikor pedig kérte Istent, hogy áldja őt meg, a hangjában nem arrogáns követelőzés hallatszott: „Addig ugyan el nem engedlek, amíg meg nem áldasz!”. Nem! Egy imádság volt ez: „Kérlek áldj meg, kérlek ne menj el úgy, hogy nem áldottál meg!”. Jákób könnyes szemmel, megtörtén kérte az Urat. Jákób ezen a ponton összetört. Isten végül eljuttatta őt arra a helyre, ahová el kellett őt juttatnia ahhoz, hogy áldásait kimunkálhassa az életében. Sokszor Istennek el kell juttatnia bennünket önmagunk, erőnk és találékonyságunk legvégéhez, és minden más ajtót be kell zárnia előttünk, amíg úgy érezzük, teljes vereséget szenvedtünk, összetörtünk, és nincs hová mennünk. Előfordul, hogy Istennek meg kell nyomorítania egy embert ahhoz, hogy erre a helyre eljusson. Most már Jákób is vereséget szenvedett, és végre eljutott arra a helyre, ahol teljességgel tehetetlen. Kétségbeesésében sírva fakad, és könyörög az Úrhoz: „Kérlek nem menj el úgy, hogy nem áldasz meg engem!”.

Ő pedig meg is kapja a dicsőséges áldást – Isten megváltoztatja a nevét, a névváltozás pedig az egész életében beállt változást jelképezi. „Jákób, többé ne olyan férfi leszel, aki találékonyságával és ravaszkodásaival jut előre az életben, hanem olyan férfi leszel, aki felett mostantól az Úr uralkodik!”. Másnap reggel, ahogy átkelt a patakon, hogy visszatérjen családjához, szinte látom magam előtt: sántikál, próbálja átverekedni magát a vízen. Ráhel és Lea hirtelen megpillantják őt, és meglepetésükben felkiáltanak: „Mi történt veled? Mitől nyomorodtál meg, Jákób?”. Szerintem akkor Jákób felegyenesedett és így válaszolt: „Többé ne nevezetek Jákóbnak – hívjatok Izráelnek! Megváltozott az életem. Többé nem vagyok ravasz terveket szövögető, hanem Izráel, aki felett az Úr uralkodik!”. A vereség helye a lehető legelsőbb győzelem helyévé vált Jákób életében. Így van ez a mi életünkben is. Amikor Isten eljuttat bennünket a teljes kétségbeesésig, és úgy érezzük, vége mindennek, ennyi volt, nincs tovább – ez lehet a lehető legnagyobb áldás napja az életünkben, ha ezen a ponton megtanulunk mindent Istenre bízni, és megengedjük, hogy Isten uralkodjon felettünk. „Istenem, a te kezében van minden! Többé nem akarok ravaszkodni! Az életem most már a te kezében van – most már te uralkodsz az életem felett!”. Hóseás tehát csodálatos bepillantást enged nekünk Jákób életének ebbe a különleges fejezetébe. Ha csupán a Mózes első könyvében szereplő történetet olvassuk, nehéz helyesen értelmeznünk az

eseményeket, ha azonban a Hóseásban szereplő igeszakasz is figyelembe vesszük, megérthetjük, hogy Jákób győzelme vereségéből fakadt – sírt és könyörgött Istennek, mert összetört és elfogyott az ereje – így Isten kezdeteként el uralkodni fölötté. Ahogy Jákób testvére Ézsau elől menekült, megállt Bételben, Isten pedig meglátogatta őt. Jákób Bételben egy kővel a feje alatt álomba szenderült, és különös álmot látott: egy létra volt a földre állítva, amelynek teteje az égig ért, és Isten angyalai jártak azon fel és le. Amikor Jákób reggel fölébredt álmából, ezt mondta: „*Bizonyára az Úr van ezen a helyen, és én nem tudtam!*” (1Mózes 28:16). Semmi jel nem utalt arra, hogy Isten volt ott azon a helyen – Bétel egy kopár, sziklás hely volt. Nem voltak csodaszép vízesések, csak kopár sziklák mindenütt. Nem volt semmi, ami Isten jelenlétére utalt volna. Jákób mégis tudta, Isten ott van, így elnevezte azt a helyet Bételnek, ami annyit jelent: Isten háza.

„*Bételben talált rá, ott beszélt vele. Bizony az Úr a Seregek Istene, az Úr: ez az ő neve. Térj hát meg Istenedhez, tartsd meg hűségesen a törvényt, és reménykedj szüntelenül Istenedben!*” (7. vers) – így bátorítja a népet. „*Kalmár lett*” – itt már Efraimról van szó – „*hamis mérleg van a kezében*” – „*Efraim így beszél: Milyen gazdag lettem, vagyonna tettem szert! Nem találhatnak bennem bűnt, semmit sem szereztem vétkeken*” (8-9. vers). Isten pedig így válaszol: „*De én, az Úr, vagyok a te Istened, Egyiptom óta. Újra sátorlakóvá teszek, amilyen egykor voltál*” (10. vers). A sátoros ünnepen egy kis házikóban laktak, és arra emlékeztek, milye hűségesen gondoskodott népéről Isten a pusztai vándorlás idején. „*Én szóltam a prófétákhoz, én adtam a sok látomást és a példázatokat a próféták által*” – Isten azt mondja, szólt népéhez a prófétákon keresztül, és adott látomásokat, illetve példázatokat. A próféták Isten üzenetét közvetítették a népnek. „*Mivel Gileád gonosz, semmivé kell lennie! Gilgálban bikákat áldoznak, de oltáraikból kőhalmok lesznek a szántóföld szélén*” (11-12. vers). „*Jákób Arám mezejére menekült*” – itt megint visszaköszön az az időszak, amikor Jákób testvére Ézsau elől menekült – „*egy asszonyért szolgált Izráel*” – vagyis Jákób – „*egy asszonyért őrizte a nyáját*” (13. vers). „*De próféta által hozta ki az Úr Izráelt Egyiptomból, és próféta által őrizte meg*” – itt Mózesről van szó – „*Efraim az elkeseredésig bosszantotta Urát, de ő megtorolja a vérontást, megfizet neki gyalázatosságáért*” (14-15. vers).

13. fejezet: „*Ha Efraim megszólalt, mindenki rettegett*” – az angol King James fordításban pedig ez áll: „*Amikor Efraim remegve szólt*”. Vagyis Efraim nem volt büszke, és nem magasztalta fel magát, hanem felismerte saját gyengeségét, és „*naggyá lett Izraelben*” – az angolban pedig ezt olvassuk: „*És az Úr felmagasztaltatott Izraelben*”. „*De vétkezett a Baallal, ezért halál vár rá*” (1. vers). Az Igében ezt olvassuk: „*Az igazságosság felmagasztalja a népet, a bűn pedig gyalázatukra van a nemzeteknek*” (Péld. 14:34). Amikor Efraim remegett, jó helyen volt: „*Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik*” (Máté 23:12). Így volt ez Efraimmal is. Amikor remegve szóltak, Isten felmagasztalta őket, de amikor Baalt kezdték el imádni, elpusztultak. „*Most is tovább vétkeznek,*

istenszobrot csináltak maguknak, ezüstbálványokat a maguk esze szerint: mesterember készítménye ez mind. Azt mondják: Ezeknek áldozatok! Emberek borjúkat csókolgatnak!” (2. vers). Ezüstborjúkat készítettek maguknak, és amulettként a nyakukban hordták. Amikor azt kívánták, valami jó történjen velük, megcsókolták nyakukban függő aprócska istenüket. Ez történt Isten népével. *„Azért olyanok lesznek, mint a reggeli felhő és amint a korán eltűnő harmat, mint a szérűről elsodort polyva és mint a kémény füstje”* (3. vers). Hóseás érzékletes képekben fogalmaz: amikor elüldözésükről beszél, a reggeli felhőhöz hasonlítja őket, illetve a korán reggel eltűnő harmathoz, melyet a nap sugarai felszárítanak. Sőt, a szérűről elsodort polyvához, és a kéményfűsthöz, melyet tovavisz a szél. *„De én, az Úr, vagyok a te Istened Egyiptom óta. Nem ismerhetsz rajtam kívül Istent, nincs más szabadító, csak én”* (4. vers). Ezt a szövetséget kötötte velük Isten, amely alapján Isten megalapozza majd őket a földön és megáldja. A szövetségben ez állt: az Urat imádják, és nem lesz rajta kívül más istenük. De a nép megszegte az Istennel kötött szövetséget. Isten így szólt: *„Én gondoskodtam rólad a pusztában, a kiszikkadt földön”* (5. vers). Mintha ezt mondaná nekik Isten: *„Amikor olyan helyzetben voltatok, hogy tudtátok jól, rám kell támaszkodnotok, mindig az én nevémet hívtátok segítségül!”*. *„Ha volt legelőjük, jóllaktak, jóllaktak és fölfuvalkodtak, ezért elfeledtek engem”* (6. vers). Amikor beléptek a földre, termékeny talaj és jó legelő várta őket. Ők pedig meggazdagodtak, fölfuvalkodtak, és elfeledték Istent. Milyen sok emberről elmondható ez! A nehéz időkben, a szükségben és szegénységben keresik Istent, de később jólétükben megfélekednek Istenről, és csak vagyonuk érdekli őket, semmi más. Többé nem a megfelelő szemszögből tekintenek az életre, és prioritásaik is felcserélődnek. *„Úgy bánok velük, mint az oroszlán, párducként lesek rájuk az úton. Rájuk támadok, mint a kölykét vesztett medve, és föltépem a mellkasukat. Felfalom őket, mint egy nőstény oroszlán, mezei vad szagátja szét őket”* (7-8. vers). Isten itt mindenféle állatot említ, amikor arról beszél, hogyan fogja elpusztítani Efraimot. Mindemellett azonban Dániel próféciját is meg kell ezen a ponton említenünk, melyben az oroszlán Babilónia, a medve a méd-perzsa birodalom, a párduc Görögország, a mezei vad pedig a római birodalom. Isten tehát ezeket a népeket használja majd ítéletének eszközeként Efraim ellen. Valóban ez is történt! Először a babiloniak igázták le őket – Izráelt pedig az asszírok -, majd jöttek a méd-perzsa birodalom, azt követően a görögök, és végül Róma, a mezei vad. Dániel prófécijában is ezeket az állatokat találjuk tehát – olyan birodalmakat jelképeznek mind Dániel, mind pedig Hóseás könyvében, melyeket Isten ítéletének eszközeként használ majd népével szemben, amely hátat fordított Istenének.

„Az vitt romlásba téged, Izráel, hogy ellenem, segítőd ellen lázadtál” (9. vers) – Isten szeretné, ha felelősséget vállalnának tetteikért, és ne valaki mást hibáztassanak a történelemért. Ők maguk a felelősök azért, ahová jutottak, és nekik kell majd elszámolniuk mindennel Isten előtt. *„Ó, Izráel, önmagad tetted tönkre!”*. Ők persze azt mondogatták: *„Az apák ettek egest, és a fiak foga vásott el tőle?!”* (Ezékiel 18:2).

De Isten azt mondja, ez nem így van – Izráel önmaga pusztította el magát. „*Segítőd ellen lázadtál*” – az angolban pedig Isten felkiált: „Pedig én vagyok a te segítséged!”. Bár valaki teljesen tönkretette saját életét, Isten készen áll, hogy segítsen. „Bennem van a ti segítségetek!”. Az Úr azt mondja, hogy ő lesz királyuk, csak adják át neki életüket, és engedjék, hogy újra ő lehessen az Úr. „*Hol van királyod? Szabadítsa meg városaidat!*” – „Senki más nem segíthet! Adjátok át életeteket Istennek, engedjétek, hogy mindazzá tegye az életeteket, amivé szeretné!”. „*Hol vannak bíráid? Hiszen te mondtad: Adj nekem királyt és vezéreket!*” (10. vers). „*Adtam néked királyt a haragomban, és elvettem az én búsulásomban!*” (11. vers - Károli). „*Össze van gyűjtve Efraim bűne, el van téve a vétke. Szülési fájdalmak jönnek, de idéltlen a gyermek, nem tud idejében kijönni az anyaméhből*” (12-13. vers). A legutóbbi igeverset a héber eredeti alapján szó szerint a következőképpen is fordíthatjuk: „elérkezik a gyermek születésének ideje, de nem születik meg”. „*Kiváltom őket a holtak hazájából, megváltom őket a haláltól. Hol van a tövised, halál? Hol van a fullánkod, holtak hazája? Nincs bennem megbánás!*” (14. vers). Bizonyos értelemben, a sírig kellett süllyednie a népnek. Ez is történt. Emlékeztek, amikor Isten elvitte Ezékielt egy völgybe, melyben mindenütt száraz csontok heverték, majd megkérdezte Ezékielt: „*Emberfia! Életre kelnek-e még ezek a csontok? Én így feleltem, Ó, Uram, Uram, te tudod!*” (Ezékiel 37:3). És Ezékiel csak figyelte, ahogy a csontok szépen lassan újra egymáshoz illeszkedtek, inak kerültek rájuk, majd hús növekedett, bőr borította be őket, majd végül talpra álltak. Akkor így szólt az Úr Ezékielhez: „*Én kihozom Izráel fiait a népek közül, bárhová kerültek. Összegyűjtöm őket mindenfelől, és beviszem őket a saját földjükre (...)* *Lelkemet adom belétek, életre keltek, és letelepítelek benneteket a saját földetekre*” (Ezékiel 37:14,21). Ebben az igeversben pedig Hóseás könyvében Isten azt ígéri, kiváltja őket a holtak hazájából. Izráel népének 2000 éven át nem volt hazája. Szétszóródtak a világ minden pontján, nem volt anyaországuk, de Isten megígérte, hogy kiragadja majd őket a holtak hazájából és megmenti a halálból. Isten be is váltotta ígéretét: Izráel újra egy nemzet, ez pedig arról tanúskodik, hogy Isten hűséges az ő Igéjéhez.

Egyszer, amikor Izraelben jártunk és épp valahová autóztunk, felvettünk egy fiatal lányt, aki az izraeli hadseregben szolgált. A feleségem beszédbe elegyedett vele, és megkérdezte tőle, hisz-e Istenben. „Nem, dehogy!” – válaszolta a lány. Erre a feleségem megkérdezte tőle, olvasta-e már valaha is a Bibliát. „Hát persze. Muszáj volt – az iskolában kötelező olvasmány”. Majd feleségem feltette a következő kérdést: „És mit gondolsz a Bibliáról?”. „Szerintem csak kitaláció az egész – az emberek találták ki ezeket a történeteket Istenről, hogy legyen miben hinniük”. Ekkor én is bekapcsolódtam a beszélgetésbe, és megkérdeztem: „Szerinted miért a tiétek ma ez a föld?”. „Hát mert Isten megígér...” – jött a válasz. „Várjunk csak egy percet! Az előbb azt mondtad, nem hiszel Istenben, a Biblia pedig mindössze kitalált történetek gyűjteménye, hogy legyen miben hinnünk az embereknek!”. Egy pillanatra megtorpant, és akkor így folytattam: „Tudod, hogy én azért hiszek Istenben, mert ti most itt laktok ezen a földön?

Ittlétetek pusztá ténye, az egyik szembetűnő bizonyítéka annak, hogy a Biblia nem tündérmese, hanem valóban Isten Igéje, sőt annak is, hogy Isten mindig hű ígéreteihez. Máskülönb ma nem itt élnének, és nem is lenne jogotok ezen a földön élni. Mivel azonban Isten hű az ígéreteihez, ma itt lakhattok, és ti magatok ezen a földön vagytok a bizonyítékai Isten létezésének!”. Itt Hóseás könyvében Isten megígéri, hogy kiváltja őket a holtak hazájából, és megváltja őket a haláltól. *„Hol van a tövised, halál? Hol van a fullánkod, holtak hazája? Nincs bennem megbánás!”*. Pál apostol valószínűleg erre az igeszakaszra gondolhatott Hóseás könyvében, amikor a korinthusiakhoz írt első levél 15. fejezetének záró sorait papírra vetette. Ezt írja: *„Amikor pedig (ez a romlandó romolhatatlanságba öltözik, és) ez a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor teljesül be, ami meg van írva: Teljes diadal a halál fölött! Halál, hol a te fullánkod? A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény. De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!”* (54-57. vers). A halál fullánkjától tehát megszabadultunk Jézus Krisztus által – Pál itt kétségtelenül arra utal, hogy Isten elpusztítja majd a halált, az emberek utolsó félelmetes ellenségét. *„Bár ő a legvirágzóbb testvérei között, majd jön a keleti szél, az Úr szele, mely a pusztá felől támad, kiszárítja kútját, elapasztja forrását, megfosztja kincseitől, minden drágaságától”* (15. vers).

14. fejezet: *„Megbűnhődik Samária mert engedetlen volt Istenével szemben. Fegyver által esnek el, csecsemőit sziklához vágják, és terhes asszonyait fölhasogatják”* (1. vers). Ahogy Isten is kijelenti, eljön majd a szörnyűséges ítélet. Nem az, amelyiket Isten hozta rájuk, hanem az, amit ők vontak magukra, mert nem voltak hajlandók visszafordulni Istenhez. Ne Istent hibáztassátok azokért a tragédiáért, amelyek az emberek életében történnek! Isten minden tőle telhetőt megtesz, hogy a tragédiákat elhárítsa – igyekszik bennünket rávenni arra, hogy kerüljük el a tragédiákat, hiszen figyelmeztet bennünket, hogy ne tegyük azt, amit teszünk, különben bajunk esik! Olyan ez, mint ha lenne egy rendkívül makacs gyermekünk, aki mindenáron az utcán akar játszani. A egyik nap azon kapod, hogy kint játszik az utcán, és szólsz neki, hogy többé ne tegye, mert veszélyes, majd elfenekeled. Másnap viszont megint kint játszik az utcán. Te ismét figyelmeztetet, elfenekeled, megbünteted, minden tőled telhető módszert kipróbálsz, hogy visszatartsd. De az egyik nap elüti egy autó, komoly sérüléseket szenved, és egyre csak azt kérdezet: „Miért tetted ezt velem, apa?”. „De hát ezt nem én tettem veled! Tudtam, mennyire veszélyes az utcán játszani, ezért figyelmeztettelek, és minden erőmmel azon voltam, hogy visszatartsalak! Megbüntettelek, a lelkedre beszéltem – mindent megpróbáltam, de te ellenálltál nekem”. Így van ez az emberekkel is – Isten előre figyelmeztetet, hogy pusztulásba vezet az út, amin jársz. Isten előre figyelmeztetet, hogy bajba kerülsz, hogy megégeted magad. Isten figyelmeztet, megfedd, elfenekel, és minden tőle telhetőt megtesz, hogy letérítsen téged a veszélyes útról, de te csak makacsul mész előre, amíg meg nem valósul mindaz, amitől Isten kezdettől fogva óvni próbált. És akkor felkiáltasz: „Nem

értem, miért engedte Isten, hogy ez történjen velem! Ha Isten a szeretet Istene, miért engedte meg mindezt?”. De hát téged terhel a felelősség! Te álltál ellen Istennek. Isten minden tőle telhetőt megtett, hogy megóvjon attól a fájdalomtól, de te nem akartad meghallani a hangját, és még kevésbé akartál neki engedelmeskedni.

Ahogy korábban írja az Ige: *„Én szóltam a prófétákhoz, én adtam a sok látomást és a példázatokat a próféták által”* (Hóseás 12:10) – Isten tehát példázatokon keresztül is szól hozzánk. Évekkel ezelőtt, amikor Toledo városában laktunk Ohio államban, egy galeri felé szolgáltunk, és megígértük a srácoknak, hogy szervezünk egy pikniket az Erie-tó partján. Egyik este ki is mentünk a tópartra, és miután jót fürödtünk, tüzet raktunk és kezdődhetett a buli! Abban a pillanatban, hogy ropogni kezdett a tűz, hirtelen több ezer aprócska bogarat vonzott magához – a bogarak egymás után repültek a lángokba, ahol aztán pillanatokon belül felperzselődtek. Erre néhány srác elhatározta, meg kell akadályozniuk, hogy a bogarak a vesztükbe rohanjanak, így lesben álltak, és amikor a bogarak a tűz felé száguldottak, visszaverték őket. A kábult bogarakat pedig kiemelték a parázból és a földre dobták, hogy megmeneküljenek. A srácok beleadtak apait-anyait – teljes erőbedobással a bogarak megmentésén fáradoztak! De amint a bogarak magukhoz tértek, már repültek is vissza a lángokba! Amikor később a komolyabb, beszélgetősebb része következett az estének, így szóltam: „Emlékeztek, hogy korábban páran közületek, srácok közül megpróbálták visszaverni a bogarakat, nehogy vesztükre a lángokba repüljenek? Beledadtok apait-anyait! De ha odafigyeltetek, azt is hallhattátok, ahogy Isten megszólít benneteket, és azt mondja, benneteket is próbál megóvni attól, hogy a tűzbe rohanjatok, és elpusztuljatok! Ő mindent megtett, amit csak lehetett. De ha nem figyeltek arra, amit mond, nem engedelmeskedtek neki, és nem fogadjátok meg tanácsát, tönkretelhetitek magatokat, és tönkre is teszitek!”. Komoly üzenet hangzott el aznap este – Isten egy példázaton, egy hasonlaton keresztül szól hozzánk. Isten gyakran él példázatokkal, amikor szólni akar hozzánk.

A 14. fejezet Isten könyörgésével ér véget. Isten könyörög népéhez – tárt karokkal várja őket vissza, és mindig készen áll, hogy megbocsásson nekik. Isten azt mondja: *„Térj meg, Izráel, Istenedhez, az Úrhoz, mert bűnöd miatt buktál el!”* (2. vers). „Igen, elhagytál engem, a Baalt és az aranyborjút imádtad, de most térj vissza hozzám!”. *„Mert bűnöd miatt buktál el”* – ez lett e veszted. *„Ezeket a szavakat vigyétek magatokkal, amikor megtértek az Úrhoz, ezt mondjátok neki.”* – Isten még az imádságot is a szájukba adja, és kéri őket, hogy kiáltsanak hozzá, vallják meg neki vétkeiket - *„Bocsáss meg minden bűnt, és fogadd szívesen, ha ajkunk gyümölcsét áldozzuk neked!”* (3. vers). *„Asszíria nem segít meg minket, lóra sem ülünk többé. Nem nevezzük többé Istenünknek kezünk csinálmányát. Csak nálad talál irgalmat az árva”* (4. vers). Isten azt mondja, ha mindezt megteszik, akkor: *„Kigyógyítom őket a hűtlenségből, szívből szeretni fogom őket, mert elfordult róluk haragom”* (5. vers). „Egyszerűen csak

kérjétek! Kérjétek, hogy bocsássam meg bűneiteket, kérjétek, hogy legyek hozzátok kegyelmes, és én szeretni foglak benneteket és elfordul rólatok haragom!” – kiáltja Isten. *„Harmat leszek Izráelnek: virágzik majd, mint a lilium, gyökeret ver, mint a Libánon fái”* (6. vers). *„Ágai szétterülnek, ékes lesz, mint az olajfa, és illatos, mint a Libánon”* (7. vers). *„Újra Isten oltalmában fognak élni, gabonát természetnek, virágzanak, mint a szőlő, híresek lesznek, mint a libánoni bor”* (8. vers). *„Efraimnak semmi köze többé a bálványokhoz. Én meghallgatom, és törődöm vele. Olyan vagyok, mint a zöldellő ciprus, tőlem kapod gyümölcsödet”* (9. vers). Isten mindezeket az áldásokat nekik ígéri, ha visszatérnek hozzá: *„Kérjétek hogy bocsássam meg bűneiteket! Kérjétek, hogy legyek kegyelmes, és megteszem!”*.

De nézzük csak Efraimot. Hóseás könyvének egy korábbi részében így szólt Isten: *„Bálványokhoz szegődött Efraim: hadd tegye!”* (Hóseás 5:17). Reménytelenül egyre mélyebbre süllyedt a bálványimádásban. De Isten már előre látja a napot, amikor visszatérnek hozzá. Zakariás könyvében ezt olvassuk: *„Rátekintenek arra akit átdöftek, és úgy gyászolják, ahogyan az egyetlen gyermeket szokták, és úgy keseregnek miatta, ahogyan az elsőszülött miatt szoktak”* (Zakariás 12:10). Azon a napon, amikor rátekintenek arra, aki átdöftek, és felismerik, hogy Jézus valóban az Istentől megígért Messiás, megnyitják a szívüket és befogadják. Dicsőségesen egymásra talál majd az Úr és Izráel. Izráel népe szeretettel és bűnbánó szívvel kinyúl majd Isten felé, Isten pedig szeretetében kinyúl feléjük, és helyreállítja őket. Akkor egyszer s mindenkorra megszabadulnak majd bálványaiktól. *„Én meghallgatom, és törődöm vele. Olyan vagyok, mint a zöldellő ciprus, tőlem kapod gyümölcsödet”*. *„Aki bölcs, belátja ezeket, aki értelmes, az megéri. Mert egyenesek az Úr útjai, az igazak járnak rajtuk, a vétkesek elbuknak rajtuk”* (10. vers). Mert egyenesek és helyesek az Úr útjai – aki bölcs és értelmes, belátja azt. Ekkor többé nem akarsz saját utadon járni, hanem elhiszed, hogy az Úr útjai helyesek, és elhatározod, hogy azokon mész tovább. De a vétkesek elbuknak rajtuk. Imádkozzunk!

Köszönjük, atyánk, szeretetedet, mely soha el nem múlik. Köszönjük, hogy minden reggel megújul kegyelmed. Köszönjük, hogy olyan nagylelkűen kiárasztod ránk kegyelmed. Köszönjük, hogy szeretsz bennünket, és a szeretet kötelékével vonsz bennünket közelebb magadhoz. Köszönjük, hogy kiöntöd ránk a Lelked, és megmutatod nekünk a te utad. Segíts, hogy az Úr útjain járjunk! Jézus nevében, ámen. Az Úr legyen veletek, őrizzen, vezessen, erősítsen és áldjon meg benneteket. Az Úr kísérjen benneteket egész héten, és szolgáljon felétek, hogy még inkább tudatában legyetek az Úr jelenlétének életetekben. Nyűgözzön le benneteket az Úr ezen a héten szeretetével, kegyelmével és jóságával! Az Úr áldjon és őrizzen benneteket a mi Urunk Jézus Krisztus által, ámen.

